

Ristikoriippuvuutta

Perjantaiamupäivä on jo loppuillaan. Larnakan pikkukaduilla ei näy internetkioskia eikä -kahvilaa. Kädet alkavat vapista. Se olisi saatava pian, muuten koko päivä menee pilalle. Kyse ei suinkaan ole aamupäiväoluesta. Niitä saisi joka kulmasta. Kyse on paljon vakavammasta – Hesarin perjantain ristikosta.

Normaalisti homma hoituu hotellissa. Yksinkertaisessa majapaikassamme meitä ei kuitenkaan päästetä toimistoon kunnon tietokoneelle eikä tulostamaan. Asian selittäminen vastaanoton tädille ei myöskään onnistu.

Me, kaksi yli 50 vuotta maailmaa parantanutta opiskeluaikaista kämppäkaveria, olemme taas päässeet A-luokan matkalle. Lomamatkat jaetaan ainakin teekkarien asteikolla kolmeen eri kategoriaan. A-luokka tarkoittaa matkaa kaverin kanssa, B-luokka vaimon ja C-luokka vaimon ja anopin kanssa.

Eräästä aukinaisesta ovesta kuuluu tasaista kolkotusta. Kurkkaan sisään. Iso vanhanaikainen painokone suoltaa sivuja. Nuori kloppi vahtii masiinan toimintaa. Tilassa hyöriskelee pari muutakin ihmistä. Kirjapainossa voisi varmaan tulostaa internetistä pari sivua.

Yritän selittää yhdelle ongelmaamme. Painokone pitää niin kovaa kolinaa, ettei se onnistu. Hän viittaa yläkertaan johtaviin jyrkkiin ja kapeisiin portaisiin. Kipuamme ylös tilaan, jossa puolisenkymmentä ihmistä työskentelee pöytiensä ääressä. Selitän vanhemmalle leidille jälleen asiani. Hän ymmärtää hyvin pyytää menemään huoneen perälle nuoren kaverin luo.

Selitän taas. Pitäisi päästä nettiin, kaivaa sieltä yksi kuva ja tulostaa siitä kaksi aanelosta. Hän ymmärtää heti asian ja luovuttaa minulle tuolinsa. Näpyttelen osoitteen ja kirjaudun sisään. Haen ristikkoaukeaman ja otan siitä ristikon ruudulle. Tämä pitäisi saada tulostettua kahtena kappaleena ja mahdollisimman suurena.

Kaveri istahtaa sorvinsa ääreen. Hän näpsäyttelee hetken hiirellä, rajaa kuvaa ja pienentää marginaalit minimiinsä. Ja kappas, tulostimesta sujahtaa kaksi sivua. Painojälki on kuin liitupaperille painetussa taidekirjassa.

Ihailemme tulosteita. Ihmettelemme sujuvaa ja taitavaa toimintaa. Kiittelemme. Älyän sentään kysyä, paljonko maksaa. Nuori nörtti on kiusaantunut, mutta sanoo sitten naurahtaen. No, yksi euro.

Jo aikaisemmin puhutteleman omistajalta näyttävä vanhempi rouva nousee ja kysyy, haluaisimmeko kahvia, teetä tai jotain muuta. Mikä ettei. Hän tiedustelee, mistä olemme. Seurasi pitkähäkö keskustelu, kuin keskinäisen kehumisen kerhon kokous.

Nämä kyproslaiset eivät olekaan mitään latinoita eivätkä manjaanamiehiä. Osaavat hommansa ja ottavat vastuuta, enemmän kuin ihailemansa emokreikkalaiset. Pienen maan ihmisistä pitää löytyä normaalia enemmän ytyä, jotta pärjättäisiin kovassa maailmassa. Tässä tuntee ihan hengenheimolaisuutta.

Tuoreet ristikot kainalossa voimmekin sitten suunnata kadunkulman mukavalle terassille. Kynät ja päiväkumit on tietysti varattu mukaan. Saamme paikalliset lapinkullat ja pientä perinneruokaa mitättömään hintaan. Ei muuta kuin hommiin. Ympärillä soljuva muuten niin mielenkiintoinen meno ei nyt vähään aikaan kiinnosta.